

Arrest

nr. 92 077 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
 - 1.1. Op 28 mei 2009 trad verzoeker in het huwelijk met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft.
 - 1.2. Verzoeker diende op 15 juni 2009 bij het Belgische consulaat te Casablanca een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D (gezinshereniging), teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.
 - 1.3. Op 28 december 2009 werd verzoeker een visum type D afgeleverd.

1.4. Verzoeker kwam op 31 december 2009 het Rijk binnen en meldde zich op 26 mei 2010 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het verzoek om in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

1.5. Op 10 juni 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.6. Verzoeker werd op 20 juni 2012 op de hoogte gesteld van het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een onderzoek doorvoerde met het oog op de eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht en van het gegeven dat hij de mogelijkheid had om alle door hem in het raam van dit onderzoek dienstig geachte inlichtingen mee te delen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 juli 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 2 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er tijdens de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf, een einde kan gesteld worden aan dit verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

Uit de gegevens van het rijksregister, de negatieve samenwoningcontrole verricht door de politie van Mortsels dd. 07.05.2012 en het PV AN. L7.004079/2012 dd. 07.05.2012 dat naar aanleiding van deze controle werd opgesteld blijkt dat er sinds maart jl. geen gezamenlijke vestiging meer is van de betrokkene en zijn partner. De betrokkene geeft tijdens zijn verhoor zelf aan dat er geen sprake meer is van een relatie.

Uit het onderzoek naar de sociale, economische en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zoals vereist door artikel 42quater, blijkt het volgende:

-De betrokkene is 26 jaar oud.

-Hij verblijft sinds 31.12.2009 in het Rijk.

-Hij woont sinds april 2012 in bij zijn zus en haar kind.

-Hij toont aan in 2011 €1113,16 aan loon en 171,20 aan vakantiegeld verdiend te hebben.

-Hij heeft zich op 12.06.2012 laten registreren als werkzoekende.

-Hij legt één interimcontract voor dat betrekking heeft op 21 en 22.06.2012.

-Hij behaalde op 04.05.2011 zijn attest van inburgering na een verplicht inburgeringstraject. Hij behaalde voor Nederlands als tweede taal het basisniveau (niveau A1, Breakthrough).

-Hij heeft zich op 13.06.2012 ingeschreven voor de cursus Nederlands NT 2 niveau 2.1.

-Hij heeft een fitnessabonnement.

Aangezien de betrokkene geen werk heeft en hij naast de bewijzen van zijn verplichte inburgeringstraject enkel een inschrijvingsattest voor een tweede cursus Nederlands die in september start en een fitnessabonnement voorlegt, wordt besloten dat de economische, sociale en culturele integratie niet van die aard is dat zij het verder verblijf van de betrokkene in het Rijk rechtvaardigt. Gezien zijn jonge leeftijd wordt de betrokkene in staat geacht een nieuw leven op te bouwen in zijn land van herkomst.

Het verblijfsrecht van de betrokkene wordt daarom ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42quater, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

“- geen gezamenlijke vestiging meer:

[...]

Art 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op verzoeker:

Wanneer er een einde komt aan de relatie met de Belg door echtscheiding, nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, of er is geen gezamenlijke vestiging meer met de Belg die men begeleid of vervoegd heeft, verliest het gezinslid zijn verblijfsrecht niet in de volgende gevallen:

Het huwelijk, partnerschap of de gezamenlijke vestiging heeft, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België, quod est in casu.

Het visum D van verzoeker dateert van 28/12/2009 (stuk 3 paspoort), zodat niet kan getwijfeld aan het gegeven dat minsten[s] één jaar van de gezame[n]lijke vestiging in België heeft plaatsgevonden.

Bovendien is hij ook voltijds tewerkgesteld, zodat hij geen last is voor de sociale zekerheid.

Aangezien verzoeker geniet van de aangehaalde uitzonderingsgeval in dewelke het gezinslid zijn verblijfsrecht niet verliest, is de bestreden beslissing niet naar recht gemotiveerd.

-wat betreft het gegeven dat verzoeker geen werk zou hebben

Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst ondertekend voor onbepaalde duur bij PIT STOP BVBA, [...]. (Stuk 4)

Dit betreft een voltijdse job, alwaar hij maandelijks een inkomen van 1.527,87 €/maand bruto verdient.

Er bestaat dan ook geen twijfel dat verzoeker voldoende bestaansmiddelen heeft.

-wat betreft het besluit van de bestreden beslissing dat de economische, sociale en culturele integratie niet van die aard is dat zij het verder verblijf van de betrokkenen in het Rijk rechtvaardigt

Verzoeker heeft een voltijdse job van onbepaalde duur (stuk 4), zodat er absoluut geen sprake kan zijn van een gebrek aan economische integratie in hoofde van verzoeker.

Wat betreft zijn sociale integratie, kan verzoeker reeds vrij goed de Nederlandse taal spreken. Niet alleen heeft hij hiertoe cursussen gevolgd, maar voornamelijk dankzij sociale contacten, zowel met vrienden en burens, maar ook op de fitness.

Ook de arbeidsplaats van verzoeker (horeca), is van die aard dat hij zeer veel sociale contacten heeft en nog verder opbouwt.

Verder heeft verzoeker in het Rijk ook nog familie, meer bepaald zijn zussen (wonende te 2640 MORTSEL,[...]).

Verzoeker is dan ook ten zeerste geïntegreerd, zowel op economisch als sociaal vlak, zodoende dat de bestreden beslissing ook op dit punt draagkracht mist."

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 42quater §3 Vreemdelingenwet niet geschonden werd aangezien de motivering van de bestreden beslissing op een andere juridische basis berust, namelijk artikel 42quater§1-4° Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan worden beëindigd wanneer er geen gemeenschappelijke vestiging meer bestaat tussen de echtgenoten of de partners.

Verzoeker betwist de stelling dat hij niet langer samenwoont met zijn echtgenote niet, in tegendeel gaf hij tijdens zijn verhoor toe dat zij niet langer een relatie hebben.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de gegevens van het rijksregister en uit het proces-verbaal van negatieve woonstcontrole blijkt dat er sinds maart 2012 geen gemeenschappelijke vestiging meer is.

Verwerende partij merkt op dat artikel 42quater §3 Vreemdelingenwet op andere gevallen van toepassing is dan het geval van verzoeker, namelijk:

"§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Artikel 42quater §1, eerste lid 3° Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;"

Verzoeker stelt dat hij een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft en dat hij geen last is voor de sociale zekerheid.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker 1113 euro aan loon en 171 euro aan vakantiegeld heeft verdiend in 2011.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 12 juni 2012 als werkzoekende inschreef bij de VDAB.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze het in bezit zijn van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur het gebrek aan gemeenschappelijke vestiging zou kunnen compenseren.

De bestreden beslissing is zowel formeel als materieel gemotiveerd en is gesteund op een correcte feitenvinding.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker toont de ingeroepen schendingen niet aan."

3.1.3.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat verweerder terecht opwerpt dat in casu niet dienstig kan worden verwezen naar artikel 42quater, § 3 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet namelijk dat het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie in welbepaalde gevallen niet kan beëindigd worden indien "de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt". Het staat evenwel niet ter discussie dat de Belgische vrouw die verzoeker vervoegde niet is overleden, zodat voormelde wetsbepaling niet van toepassing is en bijgevolg niet kan geschonden zijn.

3.1.3.2. De Raad stelt daarnaast vast dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de drie jaar na de erkenning van verzoekers verblijfsrecht en dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van verzoeker en diens echtgenote.

Verzoeker betoogt evenwel dat zijn huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk en dat hij voltijds is tewerkgesteld, zodat in casu toch niet kan worden overgegaan tot de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Hij lijkt hiermee te willen verwijzen naar de beperkingen om het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie te beëindigen die zijn voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende is bepaald:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en

beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder verzoeker de mogelijkheid heeft geboden om aan te tonen dat hij voldeed aan de in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Uit de door verzoeker aangebrachte stukken bleek evenwel niet dat hij werknemer of zelfstandige was of voor zichzelf en zijn familieleden beschikte over voldoende bestaansmiddelen. Verweerder diende derhalve geen toepassing te maken van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar een arbeidscontract dat hij op 8 augustus 2012 ondertekende moet worden geïdentificeerd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met een arbeidscontract dat pas meer dan twee maand later zou worden opgesteld. Dit stuk kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De stukken van het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing laten ook toe duidelijk vast te stellen dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet om de duur van verzoekers verblijf in het Rijk, diens leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen. Verzoeker geeft te kennen van oordeel te zijn dat hij op sociaal en economisch vlak goed geïntegreerd is, doch toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerd of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat zijn situatie niet van dien aard is dat zij een beletsel zou vormen om een einde te stellen aan zijn verblijf of dat de door verweerder voorziene motivering niet draagkrachtig zou zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit het bestreden bevel;

Dat het onevenredig zou zijn dat verzoeker die reeds drie jaar in het Rijk vertoeft, een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft, en wel degelijk over de nodige bestaansmiddelen beschikt, het grondgebied zou moeten verlaten."

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker het verblijfsrecht van meer dan drie maanden had gekregen ten gevolge van de gezinshereniging met zijn echtgenote. Aangezien verzoeker zelf verklaarde dat hij geen relatie meer heeft met zijn echtgenote en uit het rijksregister blijkt dat er sinds maart 2012 geen gemeenschappelijke vestiging meer is, heeft verwerende partij het recht om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker.

De oorzaak die aan de basis lag van het toekennen van het verblijfsrecht bestaat niet meer.

De bestreden beslissing is niet onevenredig aangezien zij genomen werd in overeenstemming met de geldende wetgeving en de echtgenote van verzoeker aangifte van schijnhuwelijk deed.

Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is.”

3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Hij lijkt trouwens uit het oog te verliezen dat hij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten teneinde een gezinsscel te vormen met zijn echtgenote, dat hij zijn relatie met zijn echtgenote stopzette binnen de door de wetgever bepaalde controletermijn, dat zijn verblijf in het Rijk kort is in vergelijking met zijn voorgaand verblijf in Marokko, dat een bestuur geen rekening kan houden met contracten die pas werden afgesloten nadat een beslissing werd genomen, dat het een Staat toekomt om vreemdelingen slechts met het oog op het verwezenlijken van welbepaalde doelstellingen en onder welbepaalde voorwaarden tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk toe te laten en dat het algemeen belang dat gediend is met een correcte toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dient te primeren op zijn persoonlijke belangen.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK